

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 12. ΠΡΟΗΛΗΡΩΤΕΑ ΚΑΘ' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ—Τιμή φύλλου λεπτ. 10

Εν ΑΘΗΝΑΙΣ, τῆ 22 Ἰουνίου 1875.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ἐφημερίδες τινές, μεταξύ τῶν ὁποίων οἱ «Καιροὶ» καὶ ἡ ἐνταῦθα γαλλικὴ, ἀποκρινόμεναι εἰς τὰς μορφὰς τῆς Εὐρώπης ὀνειδίζουσι τῇ Δύσει τὰς γεροντικὰς αὐτῆς ἀρρώστιας, τοὺς νεοκαθολικοὺς τῇ Γερμανίᾳ, τοὺς Φαινιάνας τοῖς Ἀγγλοῖς, τὰς τρεῖς ἐν Γαλλίᾳ δυναστείας κτλ., καυχώμενοι ὅτι ἡ νέα Ἑλλάς δὲν ἔχει τοιαῦτα. Ἀληθὲς τοῦτο ἄλλὰ τί ἤθελεν εἶπει τις περὶ τῆς λογικῆς καὶ τῆς ἀνκτροφῆς εὐρώστου νεανίου ἀποκρινομένου εἰς τοὺς κ. κ. Κουτογόνην ἢ Φίλιππον, ἐλέγχοντας αὐτὸν διὰ κακοδοξίαν ἢ σολοικισμοῦ, ὅτι οὔτε ποδάγραν πάσχει οὔτε ἀσθμα οὔτε δικανικὸν χρῆζει οὔτε βαμπακίου εἰς τὰ ἄτα, ὡς ὁ σοφὸς μεταφραστὴς τοῦ Ὁμήριου;

Τὸ νὰ κατατρήχεται τις ὑπὸ γεροντικῆς καχεξίας, οἷα ἡ γεννώσα ἐν Εὐρώπῃ τοὺς κοινωνικοὺς σπαραγμοὺς, τοῦτο εἶναι βεβαίως λυπηρὸν ἄλλὰ νὰ ἦναι τις ὑγιὴς καὶ νέος, ἀπληλαγμένος παντὸς ἔλκουσ ἢ σαρκίαι, καὶ ἐν τούτοις νὰ τρώγεται ζῶν ὑπὸ τῶν σκολήκων, τοῦτο νομίζομεν λυπηρότερον, ἴσως ἀισχρότερον, καὶ ὀπωσδήποτε ἀκατάλληλον ὡς ἐπιχείρημα ἀπολογίας.

Ἐν τούτοις τοιοῦτου εἶδους ὑπερασπίσεις ἀντέταξαν πάντοτε εἰς τὴν Εὐρώπῃ οἱ αὐτοχειροτόνητοι δικηγόροι τῆς Ἑλλάδος. Ὅτε ὀνειδίζοντο ἡμῖν ὁ Κίτσοσ καὶ ὁ Τάκος, ἀπεκρίνοντο ὅτι ὑπάρχουσι τοιοῦτοι ἐν Ἰσπανίᾳ καὶ Ἰταλίᾳ, ὅτι τὰ δοθέντα ἡμῖν σύνορα ἦσαν αἰτία τοῦ κα-

κοῦ καὶ τοιαύτας ἄλλας ἀντεγκλήσεις, ἐνῶ ἡ πείρα ἀπέδειξε μετ' ὀλίγον ὅτι πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῆς μάστιγος ἤρκει ἐθνικὴ θέλησις καὶ εὐλικρινὴς παραίτησις ἀπὸ ἀόρων ἔτι σταφυλῶν.

Ὅπως τῶν ληστῶν, οὕτω καὶ τῶν σκολήκων ἄνευ πληγῆς νομίζομεν τὴν ὑπαρξίν ἀνεπίδεκτον δικαιολογίας, κατορθωτὴν δὲ, ὅχι μὲν τὴν ἐξόντωσιν, ἀλλὰ τὴν ἐλάττωσιν τοῦλάχιστον αὐτῶν, ἀν διαρκέσῃ ἡ τελευταία ἐξέγερσις καὶ ἡ ἔνωσις τῶν τριῶν συμμάχων.

Ὡς οἱ Ἰνδοὶ εἰς φυλάς, οὕτω καὶ οἱ Ἕλληνες διαιροῦνται εἰς τρεῖς κατηγορίας.

Α'. Εἰς συμπολιτευομένους, ἧτοι ἔχοντας κοχλιάριον νὰ βυθίζωσιν εἰς τὴν χύτραν τοῦ προϋπολογισμοῦ.

Β'. Εἰς ἀντιπολιτευομένους, ἧτοι μὴ ἔχοντας κοχλιάριον καὶ ζητοῦντας παντὶ τῷ τρόπῳ νὰ λάβωσι τοιοῦτον.

Γ'. Εἰς ἐργαζομένους ἧτοι οὔτε ἔχοντας κοχλιάριον οὔτε ζητοῦντας, ἀλλ' ἐπιφορτισμένους νὰ γεμίζωσι τὴν χύτραν διὰ τοῦ ἰδρώτος αὐτῶν.

Ἐκαστος ἐν τῇ ἐξουσίᾳ κομματάρχης ἔχει ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ἀριθμὸν τινὰ κοχλιοφόρων, ἱκανὸν μὲν νὰ τρώγῃ ὀλόκληρον τὸ περιεχόμενον τῆς χύτρας, οὐχ ὅμως καὶ νὰ ὑπερασπίζῃ αὐτὴν κατὰ τῶν τριῶν ἀντιζήλων του, ἐχόντων ἐκάστου ἰσάριθμον περίπου στρατῶν καὶ ἐν ὅλῳ τριπλάσιον τοῦ ἰδικοῦ του.

Πᾶσα ἐπομένως τιμὴ ἀντίστασις καθίσταται εὐθὺς ἀδύνατος, καὶ μόνον διὰ μέσων κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἥττον ἀντισυνταγματικῶν, διαλύσεων, ἀναβολῶν καὶ ἐπεμβάσεων δύναται νὰ παραταθῇ ἐπὶ τινὰς μῆνας ἢ πάλῃ πλήρης δὲ καὶ εὐλικρινὴς ἐφαρμογὴ τοῦ Συντάγματος ἤθελεν εἶναι ἡ τρις τῆς ἡμέρας μετάβασις τῆς χύτρας εἰς ἄλλους χυτροκόρους, ὥστε οἱ μὲν νὰ προγεύωνται, οἱ δὲ νὰ γεύωνται καὶ οἱ τρίτοι νὰ δειπνῶσιν ἐξ αὐτῆς.

Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἐπὶ τριακονταετίαν ἡ ἀπελπιστικὴ

ἡμῶν ἱστορία. Σήμερον δὲ κατὰ πρῶτον βλέπομεν εἰσαγομένην νέαν τινὰ περιπέτειαν εἰς τὸ μονότονον ποίημα τῆς *Χυτρομαχίας*· οἱ ἐνωθέντες χυτρομάχοι ἀπεφάσισαν οὐ μόνον νὰ ἐκδιώξωσιν, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐξολοθρεύσωσι τοὺς ἠττηθέντας, ὡς ὑπερπηδήσαντας· κατὰ τὸν ὑπὲρ χύτρας ἀγῶνα τὰ ὄρια τῆς καθιερωμένης παρανομίας.

Πρώτην ταύτην φορὰν ταυτίζονται καὶ συγχέονται τὰ συμφέροντα τοῦ ἔθνους καὶ τῶν κομματαρχῶν· ἐκεῖνοι μὲν διὰ τῆς τιμωρίας τῶν πεσόντων ὑπουργῶν ἀσφαλιζοῦσιν ἑαυτοῖς συχνοτέραν ἐστίασιν, μένοντες τρεῖς ἀντὶ τεσσάρων περὶ τὴν χύτραν, τὸ δὲ ἔθνος ἀπαλάττεται ἐνὸς κόμματος καὶ ἐπισπεύδει ἴσως τὴν λύσιν τοῦ πολιτικοῦ ζητήματος, ἥτις ἀδύνατον εἶναι ν' ἀναβληθῇ ἐπὶ πολὺ, ἅμα καταστῆ ἡ τιμωρία τῶν παραβαινόντων τὸ Σύνταγμα ἐπίσης βεβαία, ὅσον βέβαιον κατέστη ἤδη ὅτι ἄνευ παραβάσεως αὐτοῦ ἀδύνατον εἶναι νὰ ζήσῃ κυβέρνησις ἐπὶ μίαν ἡμέραν.

Θ.

Σ Κ Ν Η Ε Σ

Πλὴν τοῦ Βελισαρίου εἰς οὐδένα ἄλλον Ἕλληνα ἀπεδόθησαν ὅσαι ἐσχάτως τῷ κ. Τρικούπη ἀσυμβίβαστοι κακίαι· οὕτως ἐν διαστήματι δύο μηνῶν κατηγορήθη ὅτι ἐθυσίασε χάριν τῆς ἐξουσίας τὰς φιλελευθέρους αὐτοῦ ἀρχὰς καὶ ὅτι αἱ δημοκρατικαὶ αὐτοῦ τάσεις ἐπισπεύδουσι τὴν κατάπτωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ θρόνου· ὅτι εἶναι ὑποπόδιον τῆς Ῥωσσίας· ἀλλὰ καὶ τυφλὸν ὄργανον τῆς ἀγγλικῆς πολιτικῆς· ὅτι ἀνεστάτωσε τὴν ὑπηρεσίαν διὰ διορισμῶν καὶ πύσεων καὶ ὅτι οὐδ' εἰς τοὺς ἀπαραιτήτους πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἐκλογικῆς ἐλευθερίας ἐτόλμησε νὰ προβῆ· ὅτι κακῶς ἔπραξεν ἀναστείλας τοὺς νόμους τῶν στηλιτῶν καὶ ὅτι φεῖδεται τούτων ὡς μελλόντων συμμάχων· ὅτι λιβανίζει τὸν βασιλέα ὡς βυζαντινὸς κόλαξ καὶ φέρεται πρὸς αὐτὸν ἀγροίκως ὡς βάρβαρος κατακτητής. Ἐκ πάντων τούτων ἀγνοοῦμεν τί νὰ πιστεύσωμεν· τοῦτο μόνον γνωρίζομεν θετικῶς ἐκ τῆς φυσικῆς, ὅτι ὅλα τῆς Ἰριδος τὰ χρώματα ὁμοῦ μιγνυόμενα ἀποτελοῦσι τὸ λευκόν.

Οἱ ἀνὰ πᾶσαν ὥραν ἐπισιόντες ἡμῖν ὡς μορμολύκειον τὴν παραίτησιν τοῦ Βασιλέως λησμονοῦσι, φαίνεται, ὅτι ἔχει σύντροφον ὀρθόδοξον βασιλίσσαν, γνωρίζουσαν τὴν ἐθνικὴν ἱστορίαν καὶ τὰς ὑπὸ ἐνδόξων παραδόσεων ἐπιβαλλομένας αὐτῇ ὑποχρεώσεις. Ὅτε ὁ αὐτοκράτωρ Ἰουστιανὸς, ἀηδιάσας κάκεινος τὰς ξριδας τοῦ τότε κοινοβουλίου ἢ ἱπποδρομίῳ, ἐσκέφθη νὰ φύγῃ, ἡ καλλίστη Θεοδώρα, ἀπολακτίσασα τοὺς περὶ αὐτὸν μικροψύχους αὐλικούς, «Δέσποτα, εἶπεν, ὁ καθήμενος ἐπὶ θρόνου μόνον

»νεκρὸς πρέπει νὰ καταβῆ αὐτοῦ. Φύγε σὺ, ἂν θέλῃς·
»ἀλλ' ἐγὼ οὐδὲ στιγμὴν δέχομαι νὰ λάμψῃ ὁ ἥλιος ἐπὶ
»τῆς γυμνῆς διαδήματος κεφαλῆς μου καὶ σάβανον θέλω
»τὴν πορφύραν . . . .» Μετ' ὀλίγον ἐσωφρονίζοντο οἱ κύριοι Πράσινοι καὶ Βένετοι κομματάρχαι.

Προτιθέμεθα νὰ ὑποβάλωμεν εἰς τοὺς ἡμετέρους συνδρομητὰς κατάλογον συνεισφορῶν πρὸς ἀγορὰν ζεύγους χρυσοκεντήτων τιμητικῶν ἐμβάδων διὰ τοὺς πόδας τοῦ κ. Ζαΐμη ἐκδιώξαντος μετὰ λακτισμῶν ἐκ τῆς οἰκίας του ἀκάθαρτον κάθαρμα συμμαχῆσαν μετὰ στηλιτῶν.

Αἰτία τῆς νέας ἐκπτώσεως ἦν ὑπέστησαν ἐν τῇ ἀγορᾷ αἱ μετοχαὶ τοῦ Λαυρίου καὶ αἱ λοιπαὶ τοιαῦται εἶναι νέα τις καταδρομὴ τῆς Κυβερνήσεως. Μὴ ἀρκεσθεῖσα εἰς τὴν ἀναστολὴν τῆς συμβάσεως, προσέθεσεν ἐσχάτως εἰς τὸν ὄγκον τῶν προωρισμένων διὰ τὴν αὐτὴν χρῆσιν χαρτίων τὰ πολύτομα συγγράμματα τοῦ ἀξιοτίμου κ. Ν. Σαριπόλου.

Παρευρέθημεν τὴν Κυριακὴν εἰς τὴν πρώτην παράστασιν τοῦ *Μάρκου Βότσαρη*. Ἐν τῷ μελοδράματι τούτῳ ὑπάρχουσι τεράχια, πρωτότυπα ἴσως, ἀλλ' ὁμοιάζοντα γνωσταῖς μελωδίαις τοῦ *Μακθεθ* καὶ τοῦ *Ναβούκου* ὅσον ὁ *Μάυφαρτ* τῷ κ. Βότσαρη. Ὅπωςδὴποτε ἡμεῖς εὐγνωμονοῦμεν πρὸ πάντων τῷ Ἕλλητι *μαέστρω*, ὅτι διὰ τῆς μουσικῆς του ἐνεθύμιζεν ἡμῖν ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους τὰς ὠραίας κυρίας, μεθ' ὧν ἐχορεύσαμεν, νέοι ὄντες, βάλς, πόλκας ἢ μαζούρκας. Ὑπάρχει ὁμοίως καὶ τι πρωτότυπον ἐν τῷ *Μάρκῳ Βότσαρη*, ἀντὶ τοῦ ὑψιφώνου πρωταγωνιστῆς εἶναι ἐν αὐτῷ τὸ ταμποῦρον.

Ἄποροῦμεν διατί αἱ ἐφημερίδες ἡμῶν μεταφράζουσι τὸ *tenore* διὰ τοῦ *μεσοφώνου*, ἐνῶ ὡς ἔχων τὴν ἀξυτέρην ἀνδρικὴν φωνὴν, δικαιοῦται νὰ λέγηται *ὑψιφώνος*· σήμερον πρὸ πάντων, ὅτε παρακαμάζοντος τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος, κατηργήθη καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ῥώμῃ ἡ εὐσεβῆς συνήθεια τῶν ἀρρένων *soprani*, καὶ οὐδεὶς ὑπάρχει κίνδυνος συγχύσεως.

Ἀφίνοντες τὴν μουσικὴν παρατηροῦμεν ὅτι ἡ πρώτη παράστασις τοῦ *Μάρκου Βότσαρη* εἶχέ τι διδακτικώτατον, παρέχουσα ἀκριβῆ εἰκόνα τῆς μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῆς γενεᾶς τοῦ ἀγῶνος διαφορᾶς· ἐπὶ τῆς σκηνῆς οἱ πατέρες ἡμῶν ἐμάχοντο διὰ τὴν πατρίδα, ἐν δὲ τῇ πλατείᾳ τὰ τέκνα αὐτῶν διὰ θέσεις.

Οἱ σχολαστικοὶ κατεδίκασαν ὡς ἀδόκιμον τὴν ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Παναγιώτου Σούτσου πλασθεῖσαν λέξιν «φθαλμοτρογῶν» ἡμεῖς ὁμοῦ παρατηρήσαντες χθὲς ἐν Φα-